

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

De necessitate absoluta, quæ nobis incumbit faciendi orationem
mentalem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

tuales ac divini efficimur. Similiter uti fer-
rum igni injectum, naturalibus suis qualitati-
bus & affectionibus amissis. ignis proprietates
assumit, ita Religiosus, qui sæpius mentem
suam divinis rebus occupârit, paulatim affe-
ctiones, infirmitates & inclinationes naturæ
corruptæ amittens, affectiones & qualitates
omnino divinas recipiet.

Et verò si quis comparationem instituire
voluerit duos inter Religiosos, quorum alter
est orationis studiosus, alter illam negligit, aut
non nisi frigide aut tepide & quasi cum nausea
& fastidio perficit, tantam inter illos animad-
vertet differentiam, quanta est inter stellam &
mortuum carbonem. Alter animam habebit
nitidam instar chrystalli, alterius vero anima si-
milis erit obscuro vitro atque immunditiæ
pleno; Uno verbo, alterius cogitationes & af-
fectiones plenæ erunt rationis ac prudentiæ,
cum alterius animus non feratur nisi in levita-
tes ac præcipitationes, atque ordinariè impli-
catus sit quampluribus vanis atque inutilibus
desideriis & affectionibus.

*De necessitate absoluta, qua nobis incumbit,
faciendi orationem mentalem.*

Plurima plurimi dant pro acquirenda per-
fectione præcepta: sed revera unicum il-
lud, quo de agimus, absolutè est necessarium.
Quisquis etenim orationi, prout par est, stu-
duerit, ille citò perfectionem consequetur, id
quod ex illo evincitur antiqui illius anachoretæ
effato: *assidua oratio citò corrigit mentem.*

Sicut enim omnes hominū defectus & miseriæ

*Omnia
hominum
infelicitas*

nascitur
ex incon-
sideratio-
ne.

Et omnis
felicitas
ex consi-
deratione.

non oriuntur nisi ex *inconsideratione*, ita è contrario omnis illorum perfectio & felicitas nascitur ex matura rerum omnium consideratione. Etenim quis amabo vel minimam adversus Deum admittere auderet offensam, si consideraret se ab illo ubique & omnibus in locis videri, & si nonnihil reflecteret supra respectum, exactamque illam, quam summæ illi debet Majestati obedientiam? Quis igitur à fortiori graviora admittere non reformidaret peccata, si attentè consideraret justitiam Dei rigorosissimam, acerrimasque illas, quas præparavit peccatoribus, pœnas? En igitur ut omnia mundi mala non orientur nisi ex defectu considerationis, id quod apertè testatur Jer. 12, 11. Jeremias, ubi ait: *Desolatione desolata est omnis terra, quia non est qui recogitet corde.* Orationis autem unius beneficio considerationi vacamus, adeoque una est *oratio*, quæ nostris omnibus malis potest mederi.

Ex alia similiter parte vix erit invenire Religiosum, qui non animetur ad quæque asperissima ac difficillima in via Domini perferenda, si mentem intenderit in cœlestem illam gloriam, quæ ipsi præparatur, attenteque considerârit, quanta Christus Jesus pro ipso pertulerit, & potissimum si animadverterit, promereri Deum, ut infinites plura perferat pro ipsius honore, suorumque peccatorum expiatione. Si quæ fuerit virtus exereenda, ubi fuerit quasi intra semetipsum introgressus, considerationique seriæ totum sese impenderit, illam debite exercendi rationes, motiva ac media perspiciet, atque ita *oratio*, cujus benefi-
cio

cio vacamus considerationi, unicè est & absolute necessaria. Quæ causa fuit, cur dixerit S. Augustinus: *Recte novit vivere, qui recte novit orare.* Et si quis vellet contradicere, contemnere aut irridere sanctum istud exercitium, næ ille contradiceret felicitati suæ, efficacissimumque respueret medium, quod illi Deus pro animæ suæ sanctificatione concessit.

Quorundam opinio est, omnes hominum miseras, omniaque peccata procedere ex defectu fidei; multò enim aliam vitam instituerent, si vere corde crederent, quod ore confitentur, verissimum quidem id est in uno sensu; verùm si rem ipsam suo in fundamento inspiciamus, verosimilius est, istorum omnium malorum scaturiginem esse defectum meditationis & considerationis. Plerique etenim reverà sunt fide instructissimi, vereque ac syncerè credunt omnes illas, quas ipsa nobis proponit, veritates, verùm fides illa languens est ac semimortua, eo quod meditatione; atque illius veritatum consideratione non animetur ac vivificetur. Ex quo fit, ut non operetur, peneque sit omninò inutilis illi; qui ipsa fuerit instructus.

Oratio vivificat fidem atq; ad opus animat.

Vera igitur differentia inter eos, qui sanctè vivunt, & illos qui ab immortalitate sua & imperfectione occupari se sinunt & abripi, consistit in eo, quod illi ritè vacant orationi, non verò isti. Hi non conantur veritates, quas credunt, sibimetipsis detegere & illarum gustum animæ suæ imprimere, seque ita ad virtutem animare, cum alii econtra quotidie

Vera origo differentia inter Religiosos bonos ac malos.

novas magisque sapidas erga Deum affectiones
sequirant.

*In vita
sua c. 2.*

Verùm res est admiratione digna videre hoc
adeò excellens, adeoque necessarium oratio-
nis exercitium à multis ita parum amari, at-
que adeo exigua cum fidelitate practicari. I-
mò non paucos reperire est, qui in illo perma-
gnas sentiunt repugnantias, uti olim ante con-
versionem suam totalem accidit S. Theresiæ.
De seipsa enim in vita sua confitetur, se ita tunc
fuisse dispositam, ut maluisset omnis generis
subire mortificationes, quàm vel unam in o-
ratione horam transigere. Cumque illi va-
care cogeretur, sæpius ipsi in mentem veniebat
animadvertere ad horologium, quando sona-
ret, ut inde egrederetur, quàm bonæ atque
utili cuiuspiam considerationi se applicaret.

*Non habes
amaritu-
dinem
conversa-
tio illius.
Sap. 2. 18.*

Verùm unde existimamus nasci difficulta-
tes istas ac repugnantias, quandoquidem con-
versatio cum Deo ne minimum habeat amari-
tudinis, ut inquit Sapiens? Nascuntur illæ
primò ex defectu fervoris ac devotionis, sine
qua omnia exercitia interiora arida sunt & in-
sipida. Secundò ex multitudiñe differentium
cogitationum, quæ aliquam quasi inducunt
distraktionum nubem, quæque tantos in ani-
ma excitant tumultus, ut ipsos illa sedare non
possit. Tertiò ex insidiis Diaboli, qui non
ignorans orationem esse devotionis omnisque
omnino perfectionis scaturiginem, omnem
moveret lapidem, ut illam impediatur, ut hac ra-
tione, omnium virtutum exciccato fonte ac
scaturigine, animæ nostræ deveniant aridæ,
nec

nec ullam habeant illorum persuasionibus resistendi virtutem. Quæ causa fuit, cur dicere soletet Abbas Agathon nullum esse laborem orationis exercitio similem, eo quod demones non ignari sese debiles omnino esse adversus eos, qui illi sese dedunt, adeo illos fortiter impugnant, ut omnino mirum sit, si illam non derelinquant. Has igitur superandi difficultates methodum deinceps exponeamus.

*In vita
Patrum.*

De partibus orationis mentalis.

ANtequam caput istud concludamus, orationis mentalis partes exponamus. Tribus igitur illa partibus principalibus constat, scilicet *preparatione*, *meditatione* & *affectione*, quæ respondent tribus animæ nostræ potentiis, quas orationi impendimus; *Preparatio* etenim spectat ad memoriam, *meditatio* ad intellectum, & *affectio* ad voluntatem. Tria autem hoc in exercitio facimus. Primò materiam congerimus, illamque intellectui, utpote objectum, circa quod discurrendo occupari nos oportet, repræsentamus. Secundò illam consideramus, ruminamus ac digerimus, demum nos resolvimus opere ipso exequi illa omnia, quæ nobis facienda visa sunt. Atque ita memoria repræsentat, intellectus meditatatur, atque illuminatur, & voluntas denique sanctis affectibus, bonisque virtutum practicandarum desideriiis ac resolutionibus adimpletur.

*Partes
orationis
mentalis
tribus ani-
mæ po-
tentiis re-
spondent.*